

SOS DJEČIJA
SELA
BOSNA I HERCEGOVINA

*NIJEDNO DIJETE
NE TREBA
ODRASTATI SAMO!*

Dragi prijatelji i prijateljice,

Došlo je vrijeme za naše novo pismo i uvijek ga za vas pripremamo za radošću, jer znamo koliko volite pročitati svaku riječ koju napišemo. Zbog toga vam ovoga puta šaljem nešto drugačiju priču, priču koju za vas piše jedna vrijedna SOS mama. Žena koja je skoro cijeli svoj život posvetila odgajanju mališana koji nisu imali sreću da odrastaju u svojim biološkim porodicama. Ipak, dobili su od života drugu priliku - da ih s ogromnom ljubavlju i pažnjom podiže jedna od naših SOS mama, a to je SOS mama Amila. Da budno prati svaki njihov korak, ohrabruje kad skoče do visina i pridrži pri svakom, pa i najmanjem padu. Pa, upoznajmo je!

„Zovem se Amila i zaposlena sam kao SOS mama već skoro 25 godina. Može li se za ovakav poziv reći „radno mjesto“? Biti SOS mama zaista jeste zanimanje, ali je i mnogo, mnogo više od toga. 25 godina zvuči veoma dugo, ali prošlo je kao za treptaj oka. U SOS Dječije selo u Sarajevu stigla sam davne 2000. godine, a dovela me je isključivo ljubav. Ljubav prema djeci, i želja da im pružim topli dom, zagrljaj, ohrabrenje i sve drugo što im po rođenju nije pripalo, a trebalo je. Isti motiv drži me i danas, nakon toliko godina.

Ljudi me često pitaju kako izgleda jedan moj dan, ali to je gotovo nemoguće za opisati, jer u mojoj porodici trenutno živi petoro djece. Svako od njih ima svoje obaveze, želje, hobije i rutine, stoga dan uvijek započne rano i užurbano. Baš kao i svaka mama, spremim doručak, kasnije i ručak, pomažem djeci pri obavljanju domaće zadaće i vodim ih u školu, pospremim kuću, idem u kupovinu... Dan često završi dinamikom koju nisam očekivala, zbog toga sam uvijek spremna na sve, očekujem i neočekivano. Petero djece u jednoj porodici u današnje vrijeme je zaista prava rijetkost, ali to je za moju porodicu čak i malo, jer sam u jednom trenutku svog radnog, a i roditeljskog vijeka odgajala, mazila i pazila sedmero djece. Snimale su se i emisije o našim prazničnim i porodičnim ručkovima, za koja su nam trebala minimalno dva trpezarijska stola! Mnoga djeca koja su prošla kroz moju brigu danas su odrasli ljudi, neki od njih zasnovali su svoje porodice, a sa mnogima od njih sam u kontaktu. Pričujem i unučiće kada je to potrebno, baš kao svaka nana i baka!

Kada sam počela raditi u SOS Dječijim selima kao SOS mama, moji roditelji i braća bili su sretni jer su voljeli djecu i radovali su se svakom djetetu o kojem sam brinula i sa kojim sam provodila vrijeme. Oni danas nažalost nisu među nama, ali djeca o kojoj brinem, kao i kolege i kolegice u SOS Dječijim selima vremenom su postali moja porodica i dom. Sigurna sam da bi i moji najbliži bili ponosni na sve što smo zajedničkim trudom i radom postigli svih ovih godina. Nemoguće je u jednoj priči ispričati sve anegdote i zanimljivosti, ali i emotivne trenutke koji su se dešavali tokom godina u SOS Dječijim selima i pred mojim očima. Ipak, najslađi trenuci su kada mališani počnu sa izgovaranjem prvih riječi, kao i kada polaze u vrtić ili školu. Tada bude i suza i smijeha, hiljadu zašto i hiljadu zato.

Željela bih ovim putem zahvaliti vama, našim prijateljima i najvećoj podršci, što ste uz nas u svakom trenutku. Drago mi je da sam imala priliku približiti vam svoj poziv. Za kraj želim reći – **ovaj posao nije moguće raditi, moguće ga je samo živjeti**“

S ljubavlju,
SOS Dječija sela u BiH

*Zbog zaštite privatnosti, imena
i fotografije su izmijenjena.*

**HVALA VAM ZA
PRIJATELJSTVO!** ❤️